

«Un problema greu ensenya que posar-te a plorar no serveix»

«Un problema greu ensenya que posar-te a plorar no serveix» MARC MARTÍ

Marta Puig amb els relats, i Gisela Fernández amb els poemes, són coautores -i no oblidem Marta Forment, que ha fet les il·lustracions- del llibre «Instants i cicatrius» (Edicions Forment), escrit quan la Marta lluitava contra un càncer de mama. El presenten demà (12 h) a Can Trinxeria de Cassà de la Selva. Cal inscripció prèvia

Em veig a venir un llibre d'autoajuda, o per a malalts, o per a dones, o què sé jo...

(Riuén) Que semblés això, era la por que teníem. No, no és un llibre dirigit a malalts. Al contrari, no voldríem que les persones que estan passant un càncer busquin aquí una mena de manual d'autoajuda. No ho és, ni dona informació mèdica ni expliquem l'experiència de la Marta. És un intent de fer literatura.

I un llibre per a dones?

Tampoc. És un llibre femení perquè està escrit per dues dones. I ja està.

Observo que parlen de «càncer», sense fer servir eufemismes.

Càncer, càncer! Fins i tot en alguns poemes surt la metastasi.

Sense tabús?

Totalment. Una cosa que ens revolta és tota aquesta xerrameca bèl·lica, «el càncer és l'enemic», «has de lluitar», «guanyaràs aquesta guerra»... Així no s'ajuda el malalt, se li genera molta pressió, perquè sembla que si superes la malaltia és perquè ets valent, i si no la superes, no ho has sigut prou. Simplement, uns tenen més sort que altres.

Deixem-nos de guerres, doncs.

La meva pobra mare va lluitar el que jo mai seria capaç de lluitar i no el va superar. No va ser valenta? Si ara jo tinc una metàstasi, vol dir que he deixat de ser valenta? Cal parlar amb propietat: un càncer és una malaltia que pot tenir cura [Marta].

Deixem el càncer: la literatura ajuda a la vida?

Ajuda a alliberar pors, angoixes. Això ho pateix tothom, i més havent passat un confinament.

Tenen una funció, les cicatrius?

Si més no serveixen per recordar com de malament ho vas passar. Serveixen d'experiència perquè no et torni a passar. I per encarar les coses d'una altra manera.

Una malaltia ens fa tocar de peus a terra?

Mmm... sí. Avui anem tots estressats, amb pressa, fins i tot empenyats. Quan de cop et trobes davant la possibilitat de perdre aquella vida que estaves deixant escapar, et tornes disfrutona, com diuen a Madrid. Una malaltia greu és un avís, et fa adonar que a la vida hi ha coses importants de debò.

La mateixa vida, la primera.

Un problema greu de debò t'ensenya que posant-te a plorar, no soluciones res. Plorar és normal, però has de tirar endavant, és igual com: escrivint, anant en moto o pintant. No ens preparen ni per a la malaltia ni per a la mort.

Ni potser per a la vida.

Ni per disfrutar de la vida. No en sabem.

Què hem de fer, per disfrutar de la vida?

Viure el moment. I potser respirar i anar una mica més a poc a poc. Portem un ritme massa alt, a vegades n'hi ha prou de respirar una mica.

Viure a poc a poc. M'agrada, això.

I no fixar-nos tant en el punt negatiu, que és una tendència molt humana.

La pandèmia i el confinament no ajuden a veure la part positiva de la vida.

Però per una banda el teletreball ha anat bé. A una persona molt ansiosa i molt nerviosa, treballar a casa, sense neguits, li suposava tranquil·litzar-se, tenir més temps per estar amb ella mateixa... I fins i tot escriure un llibre.

Publicat a: Diari de Girona, 17 de setembre de 2021

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/fets-gent/2021/09/17/problema-greu-ensenyar-posar-plorar-57379327.html>